

I dag er en betydningsfuld dag for det europæiske sammenhold.

Europa-Parlamentet har denne morgen haft den ære at tage imod præsident Zelenskyj — i sandhed et eksempel på det ukrainske folks mod, tapperhed og standhaftighed. Præsident Zelenskyj talte her i vores kreds, men hans ord genlød i hele Europa. Det var et kraftigt budskab om enhed og en påmindelse om, at kampen for Ukraine ikke blot handler om territorium, men også om at forsvare vores fælles værdier.

Det er nu næsten et år siden, at Rusland indledte sin folkeretsstridige invasion af det suveræne og uafhængige Ukraine. Vi kan være stolte af vores solidaritet med det ukrainske folk.

Men krigen i Ukraine fortsætter. Vi kan ikke tillade os at køre træt i vores opbakning – det er det, man håber på i Kreml. De ønsker at tære på vores systemer og vores tålmodighed.

Ukraine har stadig brug for mere støtte.

Ukraine har brug for våben. Der vil i krigens næste fase blive behov for mere af det tunge skyts. Kampvogne, jagerfly og langtrækkende missilsystemer skal på bordet, og der er ingen tid at spille. Vi må ikke sænke paraderne.

Det er sådan, vi kan bidrage til at skade fred. En fred med værdighed. En fred med frihed. En fred med retfærdighed.

Ukraine er Europa. Vi træf i fjor den historiske beslutning at give Ukraine og Moldova status som EU-kandidatlande. Det var ikke blot en symbolsk gestus, men en klar anerkendelse af, at Ukraine hører til i Den Europæiske Union. Vi skal være klar til at følge op på vores ord. Ukraine har gjort bemærkelsesværdige fremskridt med reformtempoet. Så jeg håber at se tiltrædelsesforhandlingerne gå i gang så snart som muligt — når blot Ukraine opfylder alle nødvendige kriterier.

Det forgangne år har også vist, at vi kan løfte i flok, når det gælder udfordringerne ved store folkestrømme. Vi har vist, at vi kan.

År efter år, fra den ene valgperiode til den næste, har migration været en tilbagevendende udfordring for os alle, og alligevel er det aldrig lykkedes os at nå til enighed om en langsigtet, bæredygtig tilgang.

Jeg ved, at det er fristende for hver især at gå enegang. Det forstår autokraterne. Det regner kynikere med. Så det er netop i krisetider som disse, at vi skal modstå denne impuls allermest.

Det er min pointe: at der er udfordringer, der kræver et europæisk modtræk. Selv når forholdene er komplekse og mangesidede, har vi kunnet – og kan fortsat – nå frem til aftaler, der peger videre end her og nu.

Vi har i den europæiske pagt om migration og asyl allerede en plan:

- Der har på det seneste været meget tale om at styrke vores ydre grænser – og med god grund. Men vi må ikke glemme, at vi allerede kan løse disse problemer og samtidig værne om integriteten af Schengenområdet, nemlig gennem en aftale om forordningen om asylprocedurer og kontrol.
- Vi har talt om at løse problematikken med sekundære bevægelser og at skabe reel solidaritet. Men svarene på disse spørgsmål kan skabes gennem aftaler om Eurodac og forordningen om asylforvaltning og migrationsstyring.
- Vi har også talt om den eksterne dimension og vores indsats sammen med centrale tredjelande. Og disse emner er allerede omhandlet i forordningen om asylforvaltning og migrationsstyring. Vi er samtidig nødt til at tale mere om tilbagesendelser. Der er mange, der bør og kan sendes sikkert tilbage, men kun få der bliver det. Det misforhold er vanskeligt at forklare til offentligheden. Vi må kunne gøre det bedre. Vi må sikre, at vores ressourcer rettes mod dem, der har mest brug for dem.
- Migrationspagten kan endda række ud over alle disse spørgsmål. Taget som ét omfatter den også krisituationer, force majeure og andre uforudsete omstændigheder.

Derfor kan vi ikke lade vores fokus flakke, men må gøre reformen af lovrammerne på asyl- og migrationsområdet færdig inden udgangen af denne valgperiode.

Det er det tilsagn, som Europa-Parlamentet og Rådets fem roterende formandskaber gav de europæiske borgere i september sidste år. Enhver debat

uden for disse rammer vil kun have til formål at forsinke – eller endda hindre – denne reform.

Og vi har ingen tid at spille. Det er afgørende, at der indledes forhandlinger mellem lovgivningsmagtens to parter inden for de kommende måneder, så der bliver tid til at finde en balance og en tilgang, der er human og retfærdig over for dem, der søger beskyttelse, stringent over for dem, der ikke er berettigede, og som sætter hårdt ind over for dem, der udnytter vores planets mest sårbare mennesker.

Samtidig er vi alle på det rene med, at migration blot er én af de udfordringer, som Europa står over for i øjeblikket. I disse tider med global ustabilitet, med høj inflation, høje energipriser, skrantende erhvervssektorer og regninger, der gør ondt på privatøkonomien, må vi tage afsæt i vores største fordel.

Det indre marked kan i år fejre sit 30-års jubilæum. Der er i den periode blevet skabt flere muligheder for mennesker, virksomheder og forbrugere, end vi nogensinde kunne have forestillet os. At være verdens største *demokratiske* fællesmarked har styrket vores plads i verden – og det selv i tider, hvor der sås tvivl om vores europæiske måde at gøre tingene på. Vi er stadig normdannende for globale standarder. Fordi man ude omkring ved, at åbne samfund og åbne markeder som vores fungerer.

Europa har langt mere at byde på, end vi selv anerkender.

Det er noget, vi kan bygge videre på. Lad os sætte skub i investeringerne i Europa, så økonomien atter sættes på en stabil kurs, der skaber vækst og højner vores konkurrenceevne yderligere. Vi behøver ikke at genopfinde hjulet – midlerne under NextGenerationEU står fortsat klar til afbenyttelse. Det vil sammen med en revision af FFR gøre det muligt for os at omfordele midler til trancher, der ikke havde samme prioritet, som da vi forhandlede rammen på plads.

Så sent som i sidste uge forlød det, at energi- og el-selskaber havde opnået rekordstore overskud i 2022. Nu er tiden inde til at stå fast på idéen om en skat på uventede profitter.

Jeg er udmærket klar over, at der tidligere er truffet beslutning herom, men når alene ét enkelt energiselskab har opnået en yderligere indtjening på omkring 40 mia. EUR, samtidig med at borgere og virksomheder har brug for støttetilskud,

er det for mig tydeligt, at der stadig er alt for mange, der slipper gennem smuthullerne.

De seneste prognoser viser, at Den Europæiske Union vil kunne skabe mere vedvarende energi i de næste fem år, end det har været tilfældet gennem de foregående tyve. Denne nødvendige omstilling er ikke en trussel, men en mulighed.

I morges vedtog Parlamentet sin holdning til EU's gasforordning og den sidste store procedure under Fit for 55-pakken: direktivet om bygningers energimæssige ydeevne. Vi er ved at lægge sidste hånd på de lovrammer, der er nødvendige for den omstilling, vi nåede til enighed om i den europæiske klimalov.

Hvad Den Europæiske Union bør gøre, er at prøve at opnå konkurrencefordele på globalt plan ved at holde sig til sine demokratiske værdier og fremme vores klimadagsorden og dens skræddersyede lovrammer.

Der er i den forbindelse stadig hold i det, jeg sagde i december: EU bør undgå glidebanen frem mod stadig mere protektionistiske træk og modtræk. Vi er ikke tvunget til at begrænse os selv. Vores økonomi er vokset i årenes løb, netop fordi vi stod for det modsatte.

Vores måde at gøre tingene på virker.

Dette gælder også vores bestræbelser på at øge vores institutioners integritet, uafhængighed og ansvarlighed. Jeg er således glad for at kunne meddele, at vi i går aftes vedtog vores første tiltag i den forbindelse, og jeg er overbevist om, at vi fortsat vil kunne genopbygge tilliden til Parlamentet og til vores projekt.

Til sidst vil jeg gerne udtrykke min påskønnelse over for Nikos Anastasiades, der efter ti år som Cyperns præsident snart træder tilbage. Tak for dit engagement i vores europæiske projekt og for freden, og tak for alt det, du har gjort for den regionale stabilitet i de forgangne ti år. Din efterfølger vil få noget at leve op til.

Tak.